

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

תתחדש ותמצא עצה
עשה את שלך
האין נזכה לקבל יותר מרביה"ק
ההתברות לגעוועים למתן תורה
מגיד שיעור מלוכש בפשטות

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

התורה הזמנית:
אכילתן של ישראל
אפיקורסות שבלב
ריבוי הגוונים אך בלב אחד
עבדי הם ולא עבדים לעבדים
סודו של ילד
ניסופין למתן תורה
ממנהגי ימי הספירה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדי למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אם תתחדש בכל יום תמצא עצה לכל דבר

יום ג' יתרו ט"ב

ועתה איני יודע מהיכן להתחיל לכתב לכם. כי בודאי אי אמשור לבאר לכם כל מה שנוהב בימים הללו. אך תהלה לאל פבר יש בידכם כל המסרי קדש מאדוננו מורנו ורבתנו זכרוננו לברכה ומעט ממה שבארתי בהם בחסדו יתברך. וגם התפלות והשחיחות הקדושות וספרי מעשיות הן בהם והסן בהם וסיב ובלה בהם ומהם לא תזוע ושאיין לה מדה טובה מהם. כי אין שום דבר עצה בעבודת ה' נמנע מקם שלא תוכלו למצוא בספרי הקדושים, כי הם כלם מלאים עצות לכל אדם שבעולם בכל דרגא ודרגא בכל מיני עליות ובעולם. ובכל מיני ירידות ובעולם ודברי הרבה בזה. והעקר שתזהרו לקיים מה שהזכיר מאד שאסור להיות זמן, והרים קולו הקדוש וקרא בקול גדול ואמר "אלט טאר מען ניט זיין" וכו'. כן פס מזה קצת. וכבר הזהירו רבותינו זכרונם לברכה על זה כמה פעמים ואמרו בכל יום יהיה בעיניך בחזשים, וכן אמרו בכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום נבנסת עמו בבירת וכן הרבה. אך ביותר ויותר הזהיר אדוננו מורנו ורבתנו זכרוננו לברכה על זה כי כל ענינו הוא בחינת התחדשות נפלא ונורא מאד מאד שכולל להרים ולחדש הפשטות שיעודו וקסלו ומאמרים שנה וכמה גלגלים עברו עליהם וכו'.

ואני יודע ומאמין באמת שאדוננו מורנו ורבתנו יודע היטב בכלליה ובפרטיות כל מה שנועשה עם כל הפשטות בכל זור וזור מיום ברא אלהים אדם על הארץ עד הנה ועד הסוף האחרון. ויודע כל התקנות של כל אדם ואחד. וכל הידיעות הללו הם אצל דבר קטן. כי השיג השגות אלהות שאי אפשר לתפס בפחשבה כלל כמו שכתוב לית מחשבה תפיסא בך כלל. מה אמר מה אדבר. נמשי יודעת מאד. אשורנו וכו'. דברי אוהבכם באמת לצבא. נתן מברסלב.

בידך הדבה!

אנשים מפחדים מקללות ומצפים לברכות, אבל הקללות והברכות לא באות מבחוץ - הם אצלנו בפנים.

גישה נכונה לזמן מתייחסת לשני הקצוות שלו - העבר והעתיד. מבחינת העתיד חייב להיות לנו יעד, לאן אנו שואפים ולקראת מה אנו צועדים. חכם שעיניו בראשו יודע להסתכל קדימה בצורה נכונה, ולכן לא נבהל מדרך רחוקה ומהר גבוה, משום שהוא יודע שאת המרחקים ומציעה - קח לך מה שתבחר, ברכה או קללה.

פרשיות השבוע בהר-בחוקותי מפגישות אותנו עם שני עניינים שהרבה פעמים נדמה לנו כאילו הם אינם בידינו - הברכה והקללה והזמן. כל אחד מעוניין שברכה תשרה במעונו, ואף אחד אינו מאחל לעצמו קללות נמרצות. הברכה והקללה נדמים לנו כמו גזירת גורל, והנה באה התורה הקדושה ומציבה בפנינו את שתיהן ומציעה - קח לך מה שתבחר, ברכה או קללה.

הקללה והברכה שוכנות זו לצד זו במוחו של כל אדם. יחידיו הן משלימות תמונה מלאה. אין במציאות היום מצבים מקוללים לגמרי ואין דברים מבורכים לחלוטין, בכל דבר יש ויש. אבל לא לנצח זה יימשך כך, וגם לא מאז ומעולם היו אלה פני המציאות. הקללה באה לעולם בתאריך מסוים, וגם אמורה לעזוב במועד שהוכן לה. לראשונה מוזכרת הקללה לאחר חטא האכילה מעץ הדעת שכתוצאה מכך נעשה האדם יודע טוב ורע, ידיעת הרע היא זו שיוצרת אותו ומאפשרת את קיומו. זוהי קללה.

התורה הקדושה מציבה בפנינו את הברכה והקללה משום שהיום, לאחר החטא, אי אפשר יותר לעבור את העולם בשלום בלי לדעת להבחין בין טוב לרע, ובין קללה לברכה. ולכן התורה מציבה בפנינו את שתי האפשרויות, שנדע שהן שתיהן תלויות בנו - את מה תבחר להחיות ולהצביח בחיך, את הברכה או היפוכה ח"ו? אתה תחליט! ככל שנגדיל בתוכנו את ידיעת הטוב, נתמלא ברכה ושפע ובכך נרחיק מעלינו את הקללה השלטת בחייהם של יודעי רע.

נכס הזמן

מכל הנכסים המצויים ברשותם של בני אדם, החשוב ביותר הוא הזמן. כל מטרה ויעד, כל הון או מעמד, חכמה והצלחה, כולם הושגו באמצעות זמן - המנוצל באופן נכון כמובן. הזמן הוא בריאה אלוקית והוא ההזדמנות החשובה ביותר של כל אדם, לא צריך להתאמץ כדי להשיג אותו - הוא מחולק לכולם בשווה ובחינם, אבל בקלות אפשר להפסיד אותו, מתוך עצלות או מתוך פזיזות.

ניצול זמן היא מלאכת מחשבת. החכם מבין שלא רק מעשים ומאמצים יביאוהו למחוז הפצו, גם לזמן משקל חשוב, והזמן איננו שווה פרוטה אם אינך יודע את סודו, את הסוד הזה אפשר לסכם במילים הבאות: זמן הוא תמיד רק הרגע הזה! גם מאה שנים אינן אלא עוד ועוד ר'ק הרגע הזה'.

” תמים הוא מי שחי את מה שהוא עושה באופן מלא, אינו עסוק בהשוואות ובתוכניות אלא עושה את שלו, בין מעט בין הרבה.

והגבהים כובשים באמצעות פסיעות קטנות שהן תמיד בהישג יד. והוא יודע עוד משהו - היעד נמצא מלפנים, אבל התעצומות מצויות גם מאחור, בצעדים שעשית עד כה, שמור אותם, צבור אותם, עשה תמיד צעד אחד קטן ודע שהוא מצטרף לצבא שלם של צעדים. וזו למעשה ספירת העומר.

ספירה תמימה

יהודים תמיד עסוקים בספירה. ששה ימי חול מובילים לשבת, שבוע ועוד שבוע הופכים לשנה, שבע שנים לשמיטה ושבע שמיטות ליובל. תמיד אנו סופרים את הפרטים ומחברים אותם למשהו שלם, זוהי תמימות - שלימות.

לספור שבע שבתות תמימות, היינו לייקר את המספרים הקטנים ולהרגיש בתוך כל אחד מהם השלימות שביעד הגדול. כדי להצליח בכך מוכרחים להתאזר בתמימות, תמים הוא מי שחי את מה שהוא עושה באופן מלא, אינו עסוק בהשוואות ובתוכניות אלא עושה את שלו, בין מעט בין הרבה, מתוך הסכמה מלאה לשמוח באותו מעשה טוב ולהתייחס אליו כאל דבר שלם בפני עצמו.

לא תמיד הספירה כל כך פשוטה. כסף קל לספור, אבל נכסים רוחניים יותר קשה לאמוד ולהחשיב. אדם אינו יודע כמה שווה רגע של התאפקות, כמה חשובה התאמצות בעבודת השם, יגיעה בהבנת דברי תורה. אלו דברים יקרים מאוד וקלים לאיבוד. הימים הללו נועדו לספירה, עלינו להתאמץ להכניס אל המספר כל דבר טוב. לא לאבד בדרך נכסים, בסופו של מסע מגיעים ליובל שהוא שער החמישים של קדושה, עולם החירות.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ה"ד	משנה ברוח ה"ב	דף היומי סוטה	ימי מוהר"ת
שבת	כב	צו.	קעא	פא:	מו	קנח
א	כג	צו:	קעב	פב.	מו	קנט
ב	כד	צו.	קעג	פג:	מו	קס
ג	כה	צו:	קעד	פד.	מו	קסא
ד	כו	צח.	קעה	פז:	מט	קסב
ה	כז	צח:	קעו	פח:	נ	קסג
ו	כח	צט.	קעז	פח:	נא	קסד

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

לקבל מרבינו יותר

את הדיבור שאומרים בשם רבי נתן ז"ל, אמר זאת רבי אברהם ב"ר נחמן: **אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו יכולים לקבל מרבינו - מה שרבינו היה נותן לנו - אם היינו מחזיקים את עצמנו ביחד.**

אדם יחיד - אפילו שיהיה איש צדיק איש קדוש - אבל אם הוא לבדו - יחיד, הצדיק לא יתגלה אליו כפי שהוא יכול וכפי שהוא צריך!!

'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו לוקחים מרבינו, אם היינו מחזיקים עצמנו ביחד - אם היה בינינו אחדות.'

רבינו הוא הרי אור נורא. אור נורא של אמת, אבל הוא לא יכול לגלות את האור שלו אלינו, ולתת לנו, מכיון שאנחנו לא מחזיקים את עצמנו ביחד.

כל פגם שכתוב בתורה, אפילו אם הפגם כתבו בלשון חמור ונורא, של לאו, של איסור, אעפ"כ משהו מזה שייך גם אלי. אני צריך להתבונן היטב בתוכי, אם אין בי איזה ריח מזה. אם אין זה איזשהו משהו, משהו מזה.

אותו דבר הוא בענין מה שכתוב על גדלותם של צדיקים, גם זאת אנו צריכים לפרש על עצמנו, אפילו שאני לא יכול להגיע אל מדרגת הצדיק הזה, אל מדרגת הקדוש הזה, אבל משהו ממנו אני יכול לקחת, 'ריח' ממנו אני יכול לקחת.

אצלינו זה חסר, אני רואה את זה ואחרים גם רואים את זה, **האחדות והאהבה בינינו.**

רבינו הלא בכל זאת אמר **'העולם ראוי להם להתפלא על האהבה שתהיה בין אנשי'** מה רבינו התכוון בזה? מה הכונה 'אהבה'?

האור של רבינו הוא כ"כ גדול, זה כזה דבר קדוש, כזה דבר אמיתי, ולכן צריך שתהיה השתוקקות לכל אחד, שכל אחד יראה רק את הטוב שבשני. כמו שרבינו אומר בתורה ל"ד ח"א: 'שלכל אחד יש נקודה קדושה', ורבינו אומר שם להלן 'ששם שורה האהבה הקדושה'. גאווה כזאת מותר שיהיה בי 'יש אצלי נקודה קדושה ששם שורה האהבה קדושה'.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

ישנם שלושה איסורים בלשון הרע:

- א. איסור דיבור לשון הרע אסור מן התורה במצוות לא תעשה. בכלל איסור סיפור לשון הרע שאסור לכתוב לשון הרע או לרמוז ביד או בעיניים שום גנאי על אדם.
- ב. איסור שמיעת לשון הרע הוא מצוות לא תעשה מן התורה שנאמר 'לא תשא שמע שוא'. אסור להקשיב ללשון הרע אפילו אם אין דעתו לקבל. בכלל איסור שמיעה, שאסור לקרוא לשון הרע בין במכתב, במודעות או בעיתון וכדו'.
- ג. קבלת לשון הרע אסור מן התורה, שנאמר 'לא תשא שמע שוא'. קבלת לשה"ר פירושו שמאמין לסיפור לשה"ר, וכתוצאה מזה הוא מגנה את האדם שעליו שמע, או שונא אותו או נוקם בו ומזיקו, או מונע ממנו החסדים שכל ישראל זה לזה, כגון צדקה או השבת אבידה ביקור חולים וכדו'.

... וכמוזב בתלמודי האר"ז ז"ל שהזהירם האר"ז ז"ל פמה וכמה פעמים שיהיה ביניהם אהבה גדולה. ופעם אחת אמר שיהיה מוכן לבוא לירושלים ושתבוא הנאכלה על ידם, אך שנתקלקל על-ידי מעט המחלקת ששעשה בין החברים על-ידי נשותיהם: ליקושי הלכות, דם א. יב

השתוקקות להתדבק במתן תורה

מלכות ה', כמו מקל המכה את המשוגע, לעומת לימודי הפנימיות המיישירים את המח בשכל אלו, בלימודי אלקות.

חלקי נשמת האדם נמצאים בלימודו: כל אותיות התורה הם חלקים של ניצוצי נשמות. וכאשר אדם לומד תורה באופן של 'לשמור ולעשות', בזה זוכה שיתעוררו ויחזרו אליו חלקי נשמתו האבודים, שמחמתם אינו מרגיש חיות בנשמתו (ליקו"מ סי' ב').

התורה מאירה את התפילה: כאשר אדם מתפלל, אזי חלקי נשמתו שחזרו אליו בשעת הלימוד באים בשעת התפילה, ומקבלים אז תוספת הארה, עד שאותם חלקי נשמה מעוררים באדם השתוקקות גדולה בתיבות התפילה שמוציא מפיו (שם).

ועל כן יש לכוון בשעת הלימוד ללמוד לשם שמיים, להחזיר חלקי נשמתו, וכך יזכה בשעת התפילה לקבל התעוררות גדולה, מכח נשמתו שהושלמה על ידי לימודו, וממילא מובן גם גודל חשיבות הלימוד לפני התפילה.

הלא כה דברי כאש: יש תורה שהיא רק אותיות כתובות על הספר, אבל יש תורה שהיא האש הפנימי של דבר ה' והיא מעוררת באדם את המציאות של מלכות ה'. ועל כן יש ללמוד תורה באש ובהתלהבות, ובעיקר על ידי שימוש צדיקים ותלמידי חכמים אמיתיים שזכו לאש האמיתי של התורה, והאש הזה הוא האש של קבלת התורה המתקן ומעלה את מלכות ה' מתוך הגלות והקליפות (ליקו"מ סי' א').

התורה מיישבת השכל: היצר הרע רוצה לעשות את האדם משוגע, והעצה היא ללמוד תורה שהיא מחזירה את השכל למקום, להיות בר דעת אמיתי כפי מה שהבורא קובע מהו הגדרת השכל הישר (ליקו"מ סי' א').

שני סגולות בתורה: כמו משוגע שבתחילה יש להכותו שיפסיק לקלקל ולשבור כלים, ואחר כך יש לעסוק ברפואתו באמת ליישר שכלו. כך בתורה יש שני כוחות, בתחילה היא מעוררת קבלת עול מלכות שמיים להתבטל לה', להפסיק לקלקל כמו המשוגע, ובהמשך היא מיישרת השכל בפנימיותו. וצריך להאמין שכל נקודה קטנה שזוכה להבין בתורה, מיישרת את שכלו, ומביאה אותו להכיר יותר את ה' (שם).

הכח להתגבר על היצר: בכל עת ורגע שאדם רואה שהיצר מתגבר עליו ורוצה לעשותו משוגע, יתגבר להתיישב תיכף ללמוד בכח ובכפייה קצת תורה, ולימוד זה יתן לו הכרת מלכות ה', ובהמשך יחזיר לו שכל דעת ומוחין (שם).

לימוד ההלכה לעומת לימוד גמרא: בכלליות לימודי ההלכה מחזקים את הביטול למלכות ה' כמו מקל למשוגע, כי ההלכה מחזקת את הכח לקבל עול מלכות שמיים גם בלי להבין, וגם בשעה שהיצר בוער, ושאר לימודי התורה בהם מתייגעים להבין את הסברות, הם המיישרות את שכל האדם לחשוב שכל אלו.

לימוד הנגלה לעומת הנסתר: בכלליות, לימודי הנגלה הם חיזוק לקבלת עול

הליכות

שיחות ומנהגים

אמת

מקומות הגבול, היו רק שוליים אותם אם יש פאספורט, ואם היו משיבים: 'כן', האמנים להם ולא היו בודקים יותר אחריהם אם אמת דברו אם לאו (כשאר האנשים שהיו בודקים אחריהם לראות את הפאספורט). והיה מעשה שאחד מהמפקדים קבל על עצמו במקלה חמורה להזהיר משום חשש שקר, ולדבר רק אמת בלבד, וכל עבודתו ודבריו יהיו כפי קטב זה. פעם בלית ברירה היה חייב לעבור את הגבול על אף שלא היה בידו פספורט. וכששאלו אותו שומרי הגבול אם יש לו פספורט, ענה שאין לו, ותפסוהו לבית הסהר. והיה צריך אחר כך לבטל הרבה מתורה ותפלה ולשקר שקרים הרבה כדי לצאת לחפשי. ודבר מורכב מזה ואמר, שעה היה לו מחמת שלא ידע להשתמש עם מדת האמת בדרך הנכונה. כי היה צריך להיות ערום בציאה, ולגנע בראשו קסימן הן, והיה עובר הגבול בשלום. ומחמת מדת האמת שלא במקומו, נאלץ אחר כך לשקר שקרים גדולים לבטל הרבה מתורה ותפלה עבור ש שיח שרפי קורש

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר א'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

(לשון רבנו זכרנו לברכה)

ויסב אלקיים את העם וכי' (שמות י"ג)

קריעת ים סוף היא שלימות גאולת מצרים

הנה פסוק זה נאמר בקריעת ים סוף, ורבינו מפרשו בסוף המאמר על פי דברי חז"ל שהוא מרמז להסיבה של סעודה, ויש לבאר שיש בזה רמז במה שהביא רבינו פסוק זה שנאמר על גאולת מצרים, כי שלימות הגאולה נגמרה בקריעת ים סוף, ומרמז בזה שעיקר הגאולה של האדם הוא כשזוכה לקבל את הדרך לעשות דברים גשמיים בקדושה ומתוך אמונה, כי עיקר נפילת האדם הוא כשאין לו אמונה שכל מה שיש בעולם הכל ייחודים ורזין עילאין, וממילא נופל ומתגשם, ועי"ז עלול ליפול יותר ע"י האכילה עצמה וכמבואר בהמשך המאמר, אבל כשזוכה לקבל את הדעת מהצדיקים איך להסתכל על כל הפעולות הגשמיות ובפרט על האכילה, עי"ז זוכה האדם לכחינת גאולה.

[א] דע, שעל ידי אכילתם של ישראל, נעשה ייחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין, בבחינת (יהי ב): 'ויאמר בעז לרות לעית האכל גשי הלם'. 'לעת האכל' דיקא, הינו על ידי האכילה 'גשי הלם', דא ייחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, בחינת (בראשית מ"ד): 'ויגש אקיו יהודה' דא תקרבתא מלפא במלפא (זהר ויגש דף ר"ג, וישן שם בפרוש הרמ"ז), רק האכילה צריך להיות מאכל אחר שנתפרד, ואין בו שום תערובות. כי מאכל שיש בו תערובות. על ידי מאכל פזא, יוכל האדם לחטא:

ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין

רבינו מתחיל את המאמר הקדוש הזה ומודיע לנו שנדע שעל ידי אכילתם של ישראל נעשה ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין, והיינו שהתחלה היא בעצם הידיעה, להכניס היטב במוחו ולכונן את האמת הזאת שאכילתם של ישראל נעשה ממנה ייחוד נורא של אפין באפין, היינו פנים בפנים, שזהו דרגת ייחוד גבוהה מאוד, כי יש כמה דרגות של ייחוד, ופנים ובפנים הוא הדרגה הגבוהה ביותר, ומגלה רבינו שזה אפשר לפעול ע"י אכילתן של ישראל.

אמונה בעצמו

וכפי שמתבאר בהמשך המאמר הכל תלוי באמונה, ומובן מעניינו שמלבד הכוונה לאמונה הכללית, שכפי מה שזכרנו לבירור האמונה ובפרט בעת התפילה, כך זוכה לבירור המאכלים ועי"ז זוכה לפעול ייחוד אפין באפין, אבל מלבד זה הכוונה בפרטות על האמונה באכילה עצמה, היינו האמונה שבזוה"י יש באכילה ייחוד גבוה, ואינו סתם דבר חיצוני וגשמי, וכן האמונה בעצמו ובאכילתו, לידע ולהאמין שכל זה נאמר גם על האכילה שלו, כי האדם צריך שיהיה לו אמונה בעצמו שהוא מתקן בכל פעולה ופעולה שעושה בזה העולם, הן ברוחניות והן בגשמיות, כי גם כל הפעולות הגשמיות יש בהם ייחודים נוראים ורזין עילאין ואין שום דבר לחינם [וכפי שמבואר בליקוטי מוהר"ר סימן צא שצריך שיהיה לאדם אמונה באברים שבכל פעולה שעושה באבריו מתקן ופועל].

אמונה שיש תיקון בכל דבר

כי ההסתכלות הפשוטה של העולם היא שהאוכל הוא כדי שיהיו שבעים, ואם כן האוכל הוא "אמצעי" כדי לשבוע, [או על דרך זה באכילה כדי להתענג], אבל יסוד האמונה הוא לידע שאין בעולם דבר שהוא סתם, כי בוודאי השי"ת היה יכול לעשות שישבועו ללא אוכל, ואם עשה השי"ת מציאות שאדם חייב לאכול בוודאי שיש בזה תיקונים נוראים, וכפי

מגיד שיעור בבגדי האקי

מביא עמו תרגום-הודו שחוט, אותו בישל החסיד ר' יונה לבל.

החסיד ר' שמואל צ'צ'יק, שהיה תלמיד חכם מופלג, הורגל לראותו יושב במירון בסעודה בשולחן יחד עם כל אנ"ש, כשבכל נושא שהועלה הוא מגלה בקיאות כבדרך אגב, ומעבר למה שנצרך אינו מדבר שום דיבור מיותר. הוא לא הכירו ורק ידע ששמו ר' דוד, וסבר שהוא רב או ראש ישיבה, לפי רוב ידיעותיו.

יום אחד מזדמן ר' שמואל צ'צ'יק לשדה-יעקב במסעו לאיסוף תרומות. תוך כדי הילוכו מבחין הוא באדם לבוש בבגדי עבודה, עייף ומאובק, הצועד מולו, הלה נראה היה ככפרי השב מעמל יומו בשדה. לפתע שם לב כי פניו מוכרות לו ועלה בדעתו כי זהו ר' דוד שבא לקיבוץ במירון, אך הדבר נראה היה לו כבלתי מתקבל על הדעת. בעודו מסתפק ההוא זה אם לאו, התקרב אליו עוד, ומרגע לרגע הלך והשתכנע כי אכן זה הוא ולא אחר.

"האיך ר' דוד? שאל אותו. "אני דוד ואתה שמואל צ'צ'יק" - ענהו איש שיחו בבדיחותא. "שמה אוכל להתאכסן אצלך?" התענין ר' שמואל. "מאשר אוכל, תאכל, ובאשר אליך, תלין" השיבו ר' דוד והפטיר "אני בדרך לבית הכנסת לשיעור בדף היומי, אבל הא לך מפתח ביתי" - ובעודו מושיט לו את המפתח הסביר לו היכן שוכן ביתו, "יש שם מיטה ותוכל לנח, תאכל ממה שיש שם, אין הרבה, אני מכין בערב שבת סיר חמין ואוכל ממנו כמעט כל השבוע, קח מה שתרצה, ואפילו אם רק תנחן בביתי, גם זה טוב..."

"נטלתי ממנו את המפתח והלכתי לביתו" סיפר ר' שמואל. "נחתי אצלו, וכעבור שעתיים הוא חזר משיעור הדף היומי, הייתי בטוח שכעת הוא הולך לישון כל הלילה. בשעה שתיים בלילה קמתי והנה אני רואה אותו יושב כבר מול הגמרא... וכי זהו 'פועל עבודה'?! תמהתי ביני לעצמי. אחר כך נודע לי שהוא זה שמוסר את השיעור בדף היומי בבית הכנסת..."

כאשר שוחררו חסידי ברסלב יחד עם יתר השבויים בעבר הירדן בשנת תש"ח, הצטרפו למשפחותיהם בשכונת 'קטמון'. גם ר' דוד נובומיסקי היה ביניהם. ברם, קשה היתה עליו הצפיפות בשכונה והוא החליט לחזור למושב שדה-יעקב, שם התגורר לפני בואו ירושלימה.

את המגורים במושב הוא העדיף גם מפני שמבחינת שמירת העיניים היה נוח שם

תלמיד חכם במלבושים פשוטים ר' דוד בימי מגוריו בשדה יעקב

בהרבה מבעיר הגדולה. וכך היה מתגורר במושב, בעוד בני ביתו בירושלים. בשדה-יעקב מצא לו ר' דוד עבודה לפרנסתו במחסן להכנת התערובות לבהמות, בה עבד שנים ארוכות, כאשר מלאכתו עראי ותורתו עיקר. במושב גם החזיק את בדקי היהדות. דביקותו בתורה היתה מופלאה כאחד הגדולים, וכלפי חוץ נראה היה כ'מושבניק' מן המניין. הוא ניצל כל רגע פנוי ללימוד תורה, ובערב מסר שיעור ב'דף היומי' לבני המושב. כשנפתחה ישיבה בשדה-יעקב, בשנותיה הראשונות ישבו הבחורים בבית כנסת של המושב, עד שזכו לבניין משלהם, ופעמים רבות ישב שם ר' דוד ושימש להם כ'משיב', כשהוא מסרב ליטול שכר עבור כך.

במושב רצו להכתירו לרב, אולם הוא לא הסכים בשום אופן. למעשה, רב המושב נהג להפנות אליו שאלות רבות ולהיוועץ בו, כשר' דוד ממשיך להסתתר תחת בגדי החאקי שלו.

לא כל אנ"ש הכירוהו, בגלל מגוריו במושב המרוחק. מדי שנה היה בא עם בניו אל הקיבוץ במירון בראש השנה, וכיוון שלא היה מה לאכול במירון באותם ימים, היה

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

רבי שמעון היה 'עירני' בעבודת ה'. מהיזן זה נלמד?

מהפסוק 'עיר וקדיש מן שמיא נחית'. 'עיר' הוא לשון עירנות. שיה שרפי קודש, מופיע ב'מועדי ישראל - ל"ג בעומר'

חידה: האם בליקוטי תפילות' יש רוח הקודש?

אנשי מוהר"ן

הזוכה: מאיר נתן ווייס תל ציון זכה בשובר זכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

נקודות דעת שאתם חידשתם

ניתן לשלוח חידושים קצרים על התורה הזמנית, עד יום ראשון בשעה 19:00

לכבוד מערכת העלון הנפלא עלה לתרופה, אשרינו שאנו זוכים ללכת עם כזו תורה נפלאה, ולהדבק באור הצדיק מחדש, רואים עכשיו את אלו שהתחילו עם כלל אנ"ש את תורה ס"ב בחיות נפלאה, מחכים שרבינו יפתח לנו עולם חדש של עבודת השם, והבנה חדשה למה באנו לעולם,

ובעיקר מצפים לקבל מהצדיק שכל חדש, ולהתקשר מחדש בקשר אמין באור האורות, ושכל חידוד השכל שרבינו אומר שמצוה לחדודו, יהיה בכח הצדיק ובתורתו, מתוך שלום עם אנשיו שעי"ז נזכה לבטל האפיקורסות שבלבינו כמבואר בסוף המאמר.

רציני לשתף את הקוראים בנקודה שנגעה לרבי, בפשטות אם תשאל אדם למה הוא לא מכוון בתפילה יאמר לך שקשה לו לכוון, ואם תשאל אותו למה כשהוא מדבר עם אנשים הוא כן שם לב למה שהוא אומר?

אז התשובה היא כמו שרבינו אומר וז"ל: וְבִצְמַת אִם יִהְיֶה יוֹדֵעַ הָאָדָם יוֹדֵעַ בְּלֵב שְׁלֹם, שְׁמַלְא כָּל הָאָרֶץ בְּבֹדוֹ (יְשַׁעְיָהוּ ו), וְהִקְדוּשֵׁי

בְּרָךְ הוּא עוֹמֵד בְּשֵׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְיָדָא יְהִי מִתְּפִלָּה הַתְּפִלָּה בְּיָדוֹ, וְיִהְיֶה מִדְּקָדֵק מֵאֵד לְבָן אֵת יְבָרִי.

וְבִשְׁבִיל שְׁהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ זֶאת יוֹדֵעַ בְּלֵב שְׁלֹם, בְּשִׁבְלֵי זֶה אֵינוֹ מִתְּלַבֵּב כֵּן כֵּן, וְאֵינוֹ מִדְּקָדֵק כֵּן כֵּן. וְכָל אֶחָד לְפִי מַעֲוֵט שְׂכָלוֹ וְיודֵעְתוֹ, פֶּן הַתְּלַבְּבוֹ וְדִקְדוּקוֹ.

ובהסתכלות פשוטה זה שהאדם לא מרגיש ויודע שהש"ת נמצא מולו ומקשיב לתפילתו זה מפני שלא רואה אותו, וזה לא מוחשי אליו, ולכן בגלל שמתפלל כל יום כל כך הרבה, נשחק לו שימת הלב לכך שהוא עומד לפני מלך מלכי המלכים.

אך רבינו מלמד אותנו והידיעה היא מהיצר הטוב שבלב, והסתרת הידיעה היא מהיצר הרע שבלב. והסתרת הידיעה, הן הן אפיקורסות וקישויות, שהיצר הרע מקשה את לבו לכל בְּרָעָה (משלי כ"ח):

וזה חידוש עצום מה שכתוב כאן שחוסר הידיעה זה לא שהאדם לא שם לב, אלא שיש לו עכשיו יצר רע ואפיקורסות שפועלים בו,

וכפי הנראה העניין הוא שהידיעה הכי פשוטה ומוחשית ואמיתית,

זה שמלא כל הארץ כבודו, והקב"ה עומד בשעת התפילה ושומע התפילה,

ומה שהאדם לא רואה את פשט ואמיתת הדבר זה מוכרח להיות בגלל שנכנס בו שכלים אחרים, כמו שרבינו אומר שעושים את הסבות אֶמְצָעֵי, בְּיָנִים לְבָן הַשֶּׁם יְתַבָּר. הֵינּוּ שְׁמַאֲמִינִים בְּהַשֶּׁם יְתַבָּר, אֲבָל מְאֲמִינִים גַּם פֶּן בְּאֶמְצָעֵי, וְאֹמְרִים שְׁצִיָּה לְסָבוֹת.

הֵינּוּ שְׁמַאֲמִינִים לְמִשְׁלַל בְּהַסָּפָה שֶׁל פְּרֻנְסָה, שֶׁהוּא הַמִּשְׁאָא וּמִתְּנָן, וְאֹמְרִים הַסָּפָה שֶׁל מִשְׁאָא וּמִתְּנָן, עָקָר. כְּאֵלוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, בְּלֵא הַסָּפָה שֶׁל מִשְׁאָא וּמִתְּנָן, אֵין לְכַתֵּב בְּיַד הַשֶּׁם יְתַבָּר לְתַתֵּן לָהֶם פְּרֻנְסָה וכו'.

והנלמד מכאן למעשה הוא שהאדם לא יכול לישון ולספר לעצמו שבסך הכל הוא עיין ולכן לא מכוון, אלא שידע שיש עליו מלחמת היצר שמשמש פועלת עליו להסיתו לאפיקורסות, וחייב לחזק את עצמו באמונה ולרפא את נפשו, ע"י העצת המבב"פ, הש"ת יזכנו להצליח לכפות את יצרנו, ונזכה לאמונה שלמה והתלהבות גדול בתפילה, אכ"י.

שלמה לוי. ב"ב.

שמתגלה בפנימיות התורה שכל הפעולות הגשמיות אינם רק סיבה בשביל התוצאה שבהם, אלא יש בהם תיקון בעצמם, וכפי שמדגיש רבינו בהמשך המאמר שעיקר הזהירות שצריך הוא לא לעשות מהאמצעי סיבה, כאילו אי אפשר בלעדיו, אלא לידע ולהבין שהש"ת יכול לעשות הכל בלי שום סיבות, ומה שעשה הש"ת סדר בעולם שכל דבר צריך לעסוק בסיבות ובאמצעים כדי להשיגו, הוא מחמת שבאמצעי והסיבות עצמם יש תיקונים וייחודים נוראים, [וכן מבואר בביאור הליקוטים מאביו בשם מוהרנ"ת, והדברים מבוארים בליקוטי הלכות שבת הלכה ג אות ד].

ובאמת עניין זה הוא לא רק באכילה אלא בכל דבר גשמי, וכפי שמביא רבינו בהמשך המאמר דוגמאות ממשא ומתן ומרפואה, אבל התחיל רבינו באכילה כי היא שורש התיקון וזה לעומת זה הוא גם שורש הקלקול, כפי שמתבאר בהמשך המאמר שכל הקליפות יונקים מתאוות האכילה שהם ראשי התאוות שכולם נמשכים אחריהם, והכל תלוי בבירור של האכילה שתלויה באמונה של האדם בכללות בכל פעולה שעושה שיש בה תיקונים, ובפרטות באכילה שנעשה בה ייחוד קובי"ה ושכינתיה.

אכילתן של ישראל

ומדגיש רבינו שהייחוד נעשה ע"י אכילתם של "ישראל", והיינו כשהאכילה היא אכילה של איש ישראל, ואמנם גם בזה עצמו יש כמה וכמה מדרגות, כי עצם הדבר שאדם אוכל מאכל כשר ועם ברכה לפניו ולאחריה, הוא כבר בחינת אכילת איש הישראלי, ועוד יש לבאר שהכוונה על האכילה בדרך ארץ ובמתנות, כפי שראוי לאיש הישראלי לאכול, וכמו כן יש לבאר שהכוונה על מה שאוכל אחר התפילה ולא לפניו, שעיי"ז זוכה לבירור האמונה שמתחדשת בכל יום בעת התפילה, ועיי"ז מאיר לו בחינת האמונה שעל ידה הוא עיקר הבירור [ובליקו"ה הל' השכמת הבוקר ה"ג מבואר שבוה נעשה ג"כ התיקון של בחינת תענית שמתבאר בהמשך המאמר].

וצריך לילך בזה מדרגה לדרגה ע"י שבונה את הדעת, שזה ע"י לימוד הפוסקים כפי שמתבאר בהמשך המאמר, וכפי מה שבונה את הדעת כך מתחזקת האמונה, ומאירים זה לזה, אבל זהו רק כשאדם מייקר ומחשיב את האמונה, כי אם אינו רוצה לחזק את האמונה ולהגדילה, לא תגדל מעצמה, ואדם צריך לייקר כל מחשבה של אמונה, כי אפילו אם יזכה האדם פעם אחת ביום או אפילו פעם אחת בשבוע, לאכול אכילה של איש הישראלי, מתוך אמונה בקדושת אכילתו, נעשה מזה תיקון וייחוד נורא שאין לשער, ועל דרך זה בכל דבר גשמי, כגון בעסק הפרנסה כשעושר אפילו פעם אחת ביום וחושב על האמונה שבכל מה שעושה יש תיקונים ואינו רק אמצעי לפרנסה, כי באמת הפרנסה יכולה לבוא בכל אופן, ועל דרך זה בכל דבר, בכל מחשבה כזו אדם פועל ייחוד גבוה מאוד.

יגש אליו יהודה

ומביא רבינו את הפסוק ויגש אליו יהודה, שמלבד הרמז על עצם עניין המלכות, יש כאן רמז נוסף על עניין ההתקשרות לצדיק, כי פסוק זה נאמר כשיגש יהודה [שהוא בחינת כללות ישראל], ליוסף, [שהוא בחינת הצדיק], וע"י הפעולה הזאת שיהודה נתקרב ליוסף נעשה בחי' תקרובתא דמלכא במלכא שהוא בחינת הייחוד, וכך גם אצל האדם שעיקר התיקון נפעל ע"י אתערותא דלתתא של התקרבות לצדיק, [ועיי"ז נמתק הדין וההסתרה, ואדם יכול להתחיל להבין שהאמצעי אינו דבר לעצמו כאילו אי אפשר בלעדיו, אלא יש בו תיקונים נפלאים, וכפי שמבאר רבינו את הפסוק הזה בהמשך המאמר שהשכינה ממלצת וטוענת על הרחוקים שיתגלה להם אור האמונה ושלא יטעו לעשות מהאמצעי עיקר, והכל ע"י האתערותא דלתתא של התקרבות לצדיקים שהוא בחינת התקרבות יהודה ליוסף].

כאישי אחד בלב אחד

נקראים כך כאשר הם כלולים יחד מדעות משונות ולמרות זאת הם מהווים חטיבה אחת שלמה וקומה אחת שלמה, ואדרבה דווקא העובדה שדעותיהם שונות, היא כל יופי החכמה, שהיא התורה, שכלולה מגוונים הרבה, ועל כל אלה באה הברכה 'חכם הרזים' וכמובאר במהרש"א שם, לכן שייך כל זאת רק בארץ ישראל, שמנעימים זה לזה, ועל ידי כך נבנית הקומה דקדושה, לעומת חו"ל ש'חובלין זה לזה' וכו', שעל כן יש צורך לתקנם על ידי מוחין של ארץ ישראל. ועתה יתבאר לנו על פי האמור מאמר עולא 'אין אוכלוסין בבבל': כי אף שאמנם כל התנאים והאמוראים הקדושים, יסודי עולם, היו כולם מבבל וכל עיקר שיור תורתנו הלא הוא התלמוד הבבלי דווקא, אולם היא הנתנת, כי כל מוחם ודעתם הגדולים והקדושים של התנאים והאמוראים הקדושים נמשך מארץ ישראל, וכל כוחם ותורתם הם מוח ותורה של ארץ ישראל, כמבואר בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות שכל מקום בחו"ל שמקדשים אותו ישראל עם קדוש, הרי הם מקדשים אותו בקדושת ארץ ישראל, כי ממשיתם לשם קדושת ארץ ישראל. והוא 'אין אוכלוסין בבבל' - מצד עצמה, כי אם מה שמקבלת וממשכת מארץ ישראל. והנה עיקר גודל מעלת מעמד הר סיני (בפני עצמו) הוא האחדות המופלאה ששררה שם בין עם ישראל, כפי שמ' עידה התורה 'ויחן שם ישראל' - 'כאישי אחד בלב אחד', ושורש הענין, כי כל ענין התקבצותם היתה הכנה ועשיית הכלי, שיהיו מוכנים לקבלת התורה שנעשית ע"י האחדות של ששים רבוא ישראל, כמבואר במהרש"א הנ"ל, וכפי המבואר בליקו"ה נתקנו אז בחינת מוחין של חו"ל ונכללו במוחין של ארץ ישראל, כי נשפע אז שפע עליון במדה מרובה ובאו על תיקונם כל המוחין של חו"ל. עכ"ז נבין את הלשון 'כאישי אחד בלב אחד', כי על ידי שנכללו ה'חובלין' במוחין של ה'נעימים' ונעשה שלום ואחדות אמיתית, על ידי כך היתה קבלת התורה. כי כל זמן שאין אחדות ושלוש אמיתיים, אין ההתקבצות בשלמות חו"ל ואין התורה נקנית אלא בקיבוץ.

איתא בדברי רבינו (שיחות הר"ן צא) 'כל אחד מישראל יש לו אות בתורה... וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בהתורה... ועל כן בוודאי אי אפשר לאהוב את התורה בשלימות, אבל כשיזהר מלבד על שום [אדם מ]ישראל ולבלי למצוא שום חסרון בשום [איש]ישראלי, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום, אזי בוודאי יאהוב את התורה מאד ואז יתמיד בלימודו מגודל האהבה'. וביאור הענין, ע"פ המובא ניתנה במסכת ברכות (דף נ"ח. ובמהרש"א שם) שהתורה ניתנה לששים רבוא במדבר, להיות התורה כלולה מכל דעה וחכמה ואין להוסיף עליה וכו', כי אי אפשר שיהיה עוד דעת אחרת על ששים רבוא, כלומר כל קומת התורה הקדושה נבנית רק על ידי קומתו של עם ישראל שהם ששים רבוא, וכפי שגילה לנו רבינו במאמר אזמרה (ליקו"מ ח"א, תורה רפ"ב) שכשדנים את האדם לכף חובה בזה ממש מורידים אותו לחובה, נמצא כשמדברים ומוצאים חסרון באיש ישראלי, שעל ידי זה מחסירים מ'קומת' עם ישראל בזה מחסרים ממש חו"ל מקומתה הקדושה של התורה, כי רק ע"י ששים רבוא נב' נית התורה.

ובזה יתבאר עוד מאמר חז"ל שם 'אמר עולא נקטינן אין אוכלוסין בבבל'. ולכאורה קשה להבין את מאמר עולא. מפני מה אין אוכלוסין בבבל? ואפשר לבאר מאמר זה בדרך רמז, על פי המובא בליקו"מ במאמר 'חבלים נפלו לי' (ליקו"מ ב, תורה ע"א) על הגמ' 'חבלים' - אלו תלמידים שבבבל שחובלין זה לזה בהלכה, והם מוחין פגומים וכל תיקונם הוא רק מה שנופלים ["נפלו לי"] ונכללים במוחין של ארץ ישראל שמנעימים זה לזה בהלכה. עולה, אם כן, מדברי רבינו ז"ל, שמוחין בשלימותם הם רק מוחין של ארץ ישראל, שמנעימים וכו', ואין מוחין של חו"ל נקראים מו' חין אלא בשם המושאל. ולכן לפי שביארנו שאוכלוסין

עומק הפרשה

אתה לא עבד

בבחינת 'כוי ימוך אחיך', וכך יורד מדחי אל דחי, עד שנאמר בו 'ונמכר לך' (כדאיתא בקידושין כ. ע"י"ש), נשמתו ירדה לעולם נמוך ומגושם יותר, וכבר אינו בר חורין, כביכול איננו חלק מ'ממלכת כהנים'. כשהאדם במצב נמוך זה, הוא עלול ליפול ולאבד את חירות נפשו יותר ויותר, לכן השי"ת מצוה עלינו, לא תרדה בו בפרך, כי אכן כעת הוא עבד, אבל אל תנהג בו כמו שנוהגים בעבד, וטעם הדבר 'כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים' - הם נחלתנו ועבדי בלבד, ולכן 'לא ימכרו ממכרת עבד', אין למכרם כאילו הם עבדים במהותם, ועד כדי כך החמירה בו התורה עד שאמרו חז"ל 'הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו' (קידושין כב.).

ולמעשה, פעמים שהאדם יורד למקומות נמוכים ביותר, נפשו מאבדת את מעלתה את מלכותה ואת חירותה, הוא נעשה עבד עבדים, באותה שעה נמשך עליו כח נורא ברחמי השי"ת, ושומר עליו שלא יאבד את מלכותו ואת חירותו לגמרי, ואף עליו מוטל לשמור על נפשו ולדעת שגם אם נמכר לעבד כביכול, אינו עבד של ממש, 'כי לי בני ישראל עבדים'.

למעלה מזאת יש כח נורא והוא כח היובל, כשמתגלה כח נורא זה, מתבטלת עבדותו לגמרי, כח זה מתגלה בחג השבועות בו אנו מוכתרים מחדש בכתר 'ממלכת כהנים', שוב איננו עבדי עבדים אלא 'עבדי ה'..

וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך לא תעבד בו
עבודת עבד:

עומק הענין מבואר בזוה"ק (בא מ. ועוד) ובכתבי האר"ז'ל (שער המצוות וספר הליקוטים פר' משפטים), נשמות ישראל שייכים לעולם האצילות, שכן ביציאת מצרים לא הוציאנו השי"ת משלטונם הגשמי של מלכות מצרים בלבד, אלא שבר את שלטון מצרים בו משלו על נשמות ישראל בשרשם, והעביר אותם מעולם העבדות לעולם החירות שהוא עולם האצילות, אך פעמים והאדם מוריד את נפשו לעולמות נמוכים יותר, ונפשו יורדת לעולם היצירה וזוהו עבד למשך שש שנים או עד היובל [מטעם זה הוא מותר בשפחה כנענית העומדת בעולמות הנמוכים].

את ביאור הענין למעשה מבאר מהרה"ר, ישראל עומדים בעולם החירות, הם חופשיים לעשות את עבודת בוראם, הם אינם שבוים בכבלי התאוות והמידות הרעות, כי יהודי מטבעו הוא משוחרר ובר חורין, מאחר שנשמתו נחצבת מעולם החירות והאצילות, כאמור.

לעומתו הגוי הוא עבד מטבעו, משוועבד לכח התאוות והגשמיות כביכול מוכרח לעשות את רצון יצרו ותאוות לבו, וכמו שהתקלל עשיו 'את אחיך תעבוד'. פעמים והנשמה יורדת למקומות נמוכים ושפלים

כל ילד הוא סוד גדול

לכאורה נדמה שכל שהמחנך מבין יותר את פנימיות תכונות נפשו של הילד, כך נקרא מחנך גדול יותר. והאמת היא, שאף על פי שבוודאי צריך להשתדל לרדת לתכונות הילד, להבין לנפשו, אך יותר מכך צריך לדעת שבאמת באמת אין שום צד בעולם שאפשר לדעת מהו ומיהו הילד שעומד לפניו.

בדורות שעברו, לא היו שום ידיעות איך להבין פנימיות נפשו של אדם אחר, כל היחס לחינוך היה חינוך בעולם העשייה, מה שצריך לעשות ומה שאסור לעשות, ורק בדורות האחרונים, התחילו להבין שיש פנימיות לכל ילד, יש ענינים דקים בנפש שצריך לטפל בהם, וכך התחילו לחקור יותר את הנפש, להעמיד הגדרות מדוייקות לכל מיני מצבים בנפש וכו'.

אלא שבשלב הזה, עוצרים כל החוקרים בתורת הנפש, ומנסים להתחרות ביניהם מי מבין יותר את הנפש, ומי פיענח את סוד הנפש באופן שיכול לעזור ליותר אנשים, ופעמים שאף אנו כמחנכים סופקים כפיים, הנה יודע אני עובר על הילד.

אבל ככל שמעמיקים יותר בתורת הנפש, ומתבוננים בעין אמת במהות חקר הנפש, אפשר לראות להיפך, שבאמת הנפש הוא דבר עמוק עמוק מאוד, ואין מי שיכול לרדת לעומקו, שהרי בכל פעם מגלים עוד ועוד הגדרות, עוד שיטות ורפואות איך לסדר את הנפש, ופעמים אף קמים אחרוני החוקרים וסותרים יסודות ומסקנות ששנים רבות חשבו להיפך, ואם כן מי יוכל לבוא ולעמוד בבטחון חזק ולומר 'אני מבין את הנפש'.

וכל זאת הוא רק בחלק הנפש הבהמי של הנער, ומי מדבר על נפש האלוקית של ילד יהודי, שבזה בוודאי אין לנו שום יכולת להבין ולהשיג. ואי אפשר להפריד בין הנפש האלוקי והבהמי, שהרי כל מה שעובר על האדם בחלק הבהמי שלו הוא תוצאה של חלק האלוקי שבו.

הרשב"י פתח לנו את היסוד הגדול שאין לנו שום יכולת להבין מהו יהודי, ומהו שורש נשמתו. וכל מחנך הניגש לעבודת הקודש, צריך ליישב דעתו, ולהכניס בעומק לבבו שהוא באמת ממש לא יודע כלום בסוד היהודי, ובסוד הנער שהוא צריך לחנכו.

לא רק לומר שאינו יודע כלום, אלא לעורר התפעלות בנפשו מסוד גדולת סוד הנשמה שהוא מתעסק עמה, להאמין שהנשמה הזו יש לה שליחות מיוחדת מלמעלה, וכל העולמות העליונים תלויים במעשי נשמה זו וכו'.

ורק כאשר ברור לו כשמש 'ידיעת הסוד' - כלומר שידע ומשיג שעומד לפניו 'סוד גדול' מאוד, אז יכול להתחיל לנסות להבין מה עובר על חלק ה'חיצוני' של נפשו, ולראות איך אפשר לעזור לאותה נשמה לפי הכלים החיצוניים שיש בידו כמחנך.

לא באנו במאמר זה לדבר מעניני טיפולים, כל אחד יעשה כפי הוראות רבותיו, באנו רק לעורר 'הקדמה' לכל גישה לילד, להעמיק אצלנו את ההבנה שבאמת אין אנו מבינים בו, גם אם מנסים אנו להבין.

◆ **איחוד ברסלב באומן:** להלן זמני סגירת העזרת נשים בציון רבינו ז"ל סביב הקיבוץ הגדול דחג השבועות הבעל"ט. סגירת העזרת נשים: יום רביעי, ד' סיוון, בשעה 13:00 בצהריים. פתיחת העזרת נשים מחדש: ליל שני, אור לט' סיוון, בשעה 21:00.

◆ **התורה הזמנית:** יצא לאור חוברת הכיס המבוקשת "תורות והלכות" על תורה ס"ב. יו"ל ע"י ארגון 'תמימי דרך' ובסיוע ארגון 'לטייל בתורתו'. לדרכי השגת החוברת, חייגו: 0527148323.

◆ **הופיע!** החוברת המיוחדת שרבים ציפו לה "תורה ס"ב - 'ויסב אלקים את העם' עם ליקוטים וביאורים" היו"ל ע"י כולל חצות ביתר עילית, בו מאוגדים כלל הלימודים המסייעים ללכת עם התורה. מלבד ספרי היסוד והליקוטי הלכות שעל תורה זו, נוספו גם כלל המפרשים, כולל כמה ממפרשי זמננו: נעימות נצה, עוטה אור, וליקוטים מתוך מחנה דן. להשיג: 025803545. בארה"ב: 18454185532.

◆ **"מדוע אינכם עושים נשותיכם חסידות?!"** תזכורת: בימים אלו נסגרת ההרשמה לימי החיזוק וההתחדשות באור רבינו לנשות ברסלב, הכוללים: הרצאות מרתקות ומגוונות, פעילויות מיוחדות, תוכניות שמחה, ועוד. שיתקיימו א"ה בימים רביעי וחמישי - כ"ז-כ"ז אייר, במלון מיתרים-כינורות טבריה, ועם תפילה בקבר השל"ה בערב ר"ח סיוון. ארוחות ברמה גבוהה בהשגחת בד"ץ העדה"ח. 9:00 הסעות מירושלים ובית שמש יצאו בשעה בבוקר, אפשרות לשמרטפיה. מחיר: 750 ₪ + 100 ₪ לנסיעות. פרטים נוספים והרשמה, חייגו: 0527174917. מספר המקומות מוגבל.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

נמצא שדיקא על ידי בחינת ההמתנה - שהיא בחינת שבועות - יכול להמשיך על עצמו בחינת מצות ספירה כל ימיו, כי יזכה לחשב על ימיו בכל יום ולחטוף מה שייכבד, מאחר שהחשב על אחריתו בכל יום.
ואז בודאי יזכה שייגיע יום ישועתו שיתקרב לה' יתברך, בבחינת "פי יש יום קראו נצרים", "נצרים" דיקא, שהוא לשון שמירה והמתנה:
ליקוטי הלכות, פיקדון ד, יב, עיי"ש

יהלום

אף על פי שאיני יוצא ידי חובתי בכל יום... אני מחייב לשום כל לבי ומזמתי ותקותי להמתין ולצפות לישועת ה'. שם

איך אפשר לצוות להתגעגע לקבלת התורה, אם בפועל איני מרגיש געגועים?

כמו חתן שאין צריך לומר לו לחכות לחתונה, הדבר קורה מעצמו. אך פעמים שיש לחתן חששות שמא הצד השני אינם חפצים בו, ובמקרה כזה, הוא חושש מאוד מהחתונה, ואז צריך לחזקו בבטחון ולהוכיח לו שבאמת רוצים אותו, וכאשר יהיה ברור לו באמת שגם בצד השני מצפים לו, ממילא יתעורר לצפות, בלי שיאמרו לו.

כל יהודי באמת חפץ תורה, והראיה לכך, שכל יהודי בעולם, אם יתגלה אליו הבעש"ט בחלום הלילה ויבטיח לו בהבטחה נאמנה שבעוד כמה ימים יזכה לגילוי אליהו ויגלה לו את כל התורה על רגל אחת, פתאום נראה שאותו יהודי בוער בהתלהבות של שמחה והתרגשות מתוך ציפייה לאותו הגילוי הגדול.
אז מדוע כאשר התורה מגלה לנו שבכל שנה בחג השבועות יורד גילוי חדש של תורה לכל יהודי, אין האדם

מתעורר בתשוקה גדולה. התשובה לכך היא שהאדם אינו בטוח שאכן באמת ה' חפץ להשקיע בו ולקרבו.

ועל כן התורה מצווה על ספירת העומר, הצייוני הוא לא ציווי יבש שאומרים לאדם 'תתגעגע', אלא שאומרים לאדם שיחזק את עצמו במידת הבטחון שבוודאי השי"ת הולך לתת את התורה לכל אחד ואחד באשר הוא.

כי כמו שידוע וברור חשיבות ומעלת מידת הבטחון בענייני פרנסה וכיוצא. כמו כן ויותר מזה, יש לעבוד ולהכניס הרבה כוחות הנפש להתרכז במידת הבטחון בענין קבלת התורה. לחשוב הרבה מחשבות של בטחון, שבוודאי אנו הולכים לקבל את התורה מחדש. ובוודאי השי"ת מסתכל עלינו עם אהבה גדולה, ומצפה ממש לתת לנו את התורה. ואין להבהל אם יכנסו לנו ספיקות שיחלישו אותנו מהבטחון, כי מנסים אותנו מלמעלה עד כמה אנו חזקים בעצמנו לצפות לה', והוא ממש כדוגמת הנסינות שיש בעניין הבטחון שצריכים בצרכי פרנסה.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

ממנהגי ימי הספירה

תספורות
א. מעיקר הדין יש הרבה מנהגים מאימתי מותר להסתפר, ובארץ ישראל נהגו להחמיר בזה מפסח עד ראש חודש סיון (לוח אר"י. הליכות אבן ישראל ימי ספירת העומר א). והמחמירים שלא להסתפר אפילו בל"ג בעומר ומכל מקום מסתפרים מג' סיון, אין נוהגים לפי שום שיטה (ראה במקדש ישראל, שבועות, עמוד קב).
אבל הרבה נוהגים לפי האר"י"ל שלא להסתפר כלל עד ערב שבועות. ומי שנהג עד היום שלא להסתפר עד ערב שבועות, ורוצה להקל - צריך לעשות 'התרת נדרים'.
בליל ערב שבועות - המיקל להסתפר יש לו על מי לסמוך (כן פסק הגרמ"א פריינד זצ"ל במרא דשמעתא רד. וכן משמע: בספר שמן ששון ד פתח עינים כונת שבועות, ובמשנת חסידים אייר סיון ב).
ב. קטנים - נראה שאפשר לספר אותם אחרי ראש חודש סיון (כי א"צ להתנהג עפ"י הקבלה, וכמ"ש בשו"ת מנחת אלעזר ד ס).

ג. אשה - אם יש צורך הגון נראה שאפשר להקל להסתפר אחרי ראש חודש סיון (ראה: שו"ת רב פעלים ד סוד ישרים טז. אגרות משה יו"ד ב קלו. מבית לוי עט ב. שרגא המאירי וקכו. להורות נתן ב לב). אבל לצורך מצוה או צניעות, אסור להחמיר
למרות שהוא עדיין חודש אייר.
מנהגינו בקריאת ה'תוכחה'
א. נגינה. אם כי לגבי נשואין ותספורת ושאר מנהגי ימי הספירה, יש והתירו בהם מראש חודש סיון או בשלושת ימי ההגבלה, אבל לגבי 'נגינה' יש להחמיר עד ערב שבועות (ראה שעה"צ תצג ד). אכן בערב שבועות ממש, נראה שאפשר להתיר (ולא גרע מאבלות גמורה 'שמקצת היום ככולו'). וכמו כן בימים שנוהגים לעשות נשואין, מותר לעשותה גם בכלי זמר כדרכם בכל השנה. ונראה שגם בשאר סעודות מצוה אפשר להתיר אז לעשותם עם כלי זמר.
ב. שהחיינו ובגד חדש. אלו הנמנעים לברך שהחיינו וללבוש בגד חדש בימי הספירה - מכל מקום יש מותרים בזה מראש חודש סיון.
ג. נשואין. בירושלים נהגו מקדמת דנא לעשות נשואין מראש חודש סיון. ונהגו גם לעשות חופה בערב ראש חודש מבעוד יום, למרות שהוא עדיין חודש אייר.
מנהגינו בקריאת ה'תוכחה'

צו לעבן א
חיים טובים
02-50-90-567

דפוס יעקב יעקב